

et temma omma holetus ehk teadmatta assi se keige surem wõlluja on.

— Monnikord heitwad ka linnud selle parrast hilja, et neid wägga kaua talli-orteris kinni peti, — ehk kui neid seält ärra tõsteti, siis pandi pude willusse, kus hommikune pääw peäle ei sanud paista. Ja monnikord ei tahha nemmad milgi kombel heita, ja siis keige pahhem weel se, et teisel aastal koggoni ärralõppewad.

Kui kehwa, kuiw ehk wägga määrg sui olnud ja perremehhel mitto linnopuud, siis peab ta süggise muist ärrawõtma, ja süggise sedda wahha maggusat wet, mis parrast mee saand kedetud, kui wahha wälja woetakse, puhta künnaga aeda mahha pannema mis linnud hõlega sisse kandwad ja ueste weddelaks meeks temad. Selle maggusa weega ellawad nemmad saggedaste jouloni, ja siis wast hakkawad wanna warra peäle. Agga teada muidogi, et se wessi ka weel maggus peab ollema, sest paljast wet ei tahha nemmad sureste. Kes faks wanna puud ärra wõttab,

saab sedda wimist maggusat wet ühhe hea õmbri, mis kolme ehk nelja pu perre ühhe päwaga sisse kandwad. — Agga tulleb künnasse pu tükikesi ehk pilpaid panna, kelle peäle linnud ennast woiwad laska, et ärra ei uppo.

Sellel, kellel head wärwitud ja jalgega puud on, ja keik nenda teeb, kui „Põllo-mehhe ait“ ramato sees õppetakse, ei olle tarwis tühja mõtlemistega ennast waewata egga hirmo al seista, — ta linnud heitwad igga aasta aegsaste, kui wähhädagi hea aeg on.

Sedda annan kui hästi läbbi katsutud asja linno piddajatele teada, ja ollen neile mele tulletanud, et üks ramat on, kelle järtele nemmad woiwad tehha — kui nad muido ehk olleksid ärraunnustanud.

Kewwade, kui päike paistab
Lendab lind jo wäljale,
Wannad paigad läbbi haistab,
Otsib kui üks näljane